

CURIERUL MISSIONAR

„CÂT DE FRUMOSE SUNT PICIOARELE

CELOR CE BINEVESTE SC CELE BUNE“

Anul XV.

CELOR CE BINEVESTE SC PACE.

No. 1.

CUPRINS:

- Deosebiți-vă
- „Vorbește Doamne că servul Tău ascultă“
- Rugăciunea
- Adu-ți aminte de iubirea cea dintâiu
- Noi aparținem lui Dumnezeu
- E timpul a căuta pe Dumnezeu
- Chemarea la slujba spirituală
- Femeia în slujba lui Dumnezeu
- Spre un ideal înalt
- Economia creștină
- Dela Comitetul Conferinței Generale
- Răspunderea părinților
- Mâna ocrotitoare a lui Dumnezeu
- Situația Depart. C. M.
- Tabla de materii
- Diverse

DEOSEBIȚI-VĂ!

„Ieșiți din mijlocul lor, și despărțiți-vă de ei, zice Domnul; nu vă atingeți de ce este necurat, și vă voiu primi. Eu vă voiu fi Tată, și voi Imi veți fi fii și fiice, zice Domnul cel Atotputernic“.

Aci este pentru noi o făgăduință condiționată de ascultare. Dacă vom ieși din această lume și vom fi deosebiți, și nu vom atinge ce este necurat, El ne va primi.

Este cu neputință pentru noi să fim prieteni cu lumea și să mai fim în legătură cu Hristos.

Dar ce înseamnă a fi prieten cu lumea? Insemnează a ne uni în totul cu ea, a ne bucura de cele de cari se bucură ea, a iubi ceea ce iubește ea, a căuta plăcerile pe cari le caută ea, a căuta înălțarea de sine, a urma propriile noastre înclinații. Urmând înclinațiile noastre firești, noi dovedim că nu iubim pe Dumnezeu, ci ne iubim și ne slujim pe noi înșine.

„Ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei nu vă atingeți de ce este necurat, și vă voiu primi“. Făcând pasul acesta, dovedim că noi nu suntem în armonie cu lumea, și atunci făgăduința lui Dumnezeu este a noastră. El nu zice: „Poate vă voiu primi“, ci „vă voiu primi“. Este o făgăduință pozitivă. Aveți asigurarea că veți fi primiți de Dumnezeu.

Atunci, deosebindu-vă de lume, vă uniți înșivă cu Dumnezeu, deveniți membri ai familiei regale; deveniți fii și fiice ale Domnului cel Atotputernic; voi sunteți copii ai regelui ceresc, înfiați în familia Sa, și aveți o legătură de sus, sunteți legați cu Dumnezeul cel Infinit al Cărui braț mișcă lumile. Ce înalt privilegiu este acesta ca să fiți astfel favorizați, astfel onorați de Dumnezeu; să fiți numiți fii și fiice ale Dumnezeului cel Atotputernic!

E. G. White.

JAMES WHITE LIBRARY
ANDREWS UNIVERSITY
BERRIEN SPRINGS, MICHIGAN
HERITAGE ROOM

„Vorbește Doamne că servul Tău ascultă“

Sfintele Scripturi ne prezintă multe exemple de bărbați temători de Dumnezeu, cari au fost chemați din frageda tinerețe și după ce au fost pregătiți sub conducerea divină, au devenit o binecuvântare pentru aproapele lor. Ei au stat ca niște stânci în bătaia valurilor și ca niște lumini cari au luminat întunerecul cel des al păcatului. Unul dintre acești bărbați care a fost chemat din copilărie și a cărui influență a avut un efect strălucit asupra poporului lui Dumnezeu de pe vremuri, a fost Samuel.

El era fiul lui Elcana, un levit din muntele lui Efraim și al Anei, o femeie evlavioasă. Fiind lipsiți de copii, Ana s'a rugat și a făcut un vot, că dacă Dumnezeu îi va da un copil de parte bărbătească, ea îl va închina Domnului pentru toată viața. Spre bucuria ei, Ana a născut un copil și i-a pus numele Samuel. „Copilul era încă mic“ când a fost dus în casa Domnului la Șilo, unde era preotul Eli.

Ca semn al consacrării sale, micul Samuel a primit un efod de in. De mic copil a fost deprins să slujească, având de îndeplinit datorii modeste după puterile și capacitățile sale. Credințioșia în lucrurile mici a adus după sine încredințarea unor datorii și mai mari.

Starea morală a poporului Izrail era foarte decăzută în acele vremuri când Dumnezeu chemă pe Samuel ca profet. Chiar acolo unde ar fi trebuit să fie mai multă sfințenie, se putea observa o viață destrăbălată. Din această cauză Dumnezeu nu mai comunica cu poporul. „Cuvântul Domnului era rar în vremea aceea și vedeniile nu erau dese“. Și „Când nu este nicio descoperire dumnezeiască, poporul este fără frâu“. Prov. 29, 18. Până și cei doi fii ai lui Eli, Hofni și Fineas, cari slujeau în templu, erau oameni foarte decăzuți. Ei „nu cunoșteau pe Domnul“; se mai făceau vinovați și prin faptul că desprețuiau jertfele ce se aduceau la templu. Mulți din popor erau plini de indignare și părăseau serviciul divin, în timp ce alții se învârtoșau mai tare în păcatele lor.

Influențe de felul acesta înconjurau pe micul Samuel la templu. Este ușor lucru să fii credincios când toți cei din jurul tău sunt credincioși și răspândesc o atmosferă sfântă; dar adevărata tărie de caracter se dă pe față atunci când în lupta credinței te afli singur, străduindu-te să duci o viață sfântă și consacrată lui Dumnezeu, în timp ce acei cari se află în jurul tău sunt decăzuți. Inșă stelele strălucitoare răspândesc mai multă lumină când întunerecul

este mai des. Aurul strălucește mai mult când este pus alături de metalele ordinare. Stânca își dovedește tăria ei mai ales când este lovită de valurile furioase. Casa cu temelie bună a fost aceea, care a rezistat valurilor și vântului. „Tânărul Samuel creștea mereu și era plăcut lui Dumnezeu și oamenilor“. Minunat lucru! Într'un mediu viciat, el „creștea mereu“, progresa și era plăcut nu numai lui Dumnezeu, dar și oamenilor. Care să fi fost secretul lui Samuel că el progresa chiar într'un mediu neprielnic? Să fi fost el mai deosebit decât mulți tineri din zilele noastre...? Cred că succesul creșterii lui Samuel, a fost o strânsă comuniune cu Dumnezeu, o viață consacrată și împlinirea cu credințioșie a lucrurilor mici. Dacă tineretul de azi ar fi consacrat mai mult, dacă s'ar ruga mai mult ar fi ferit de multe ispite.

Timpul nostru poate fi comparat cu timpul lui Samuel, când ispitele pândesc din toate părțile pe tineri și copii, precum și pe cei bătrâni. Dar tocmai în aceste vremuri, și mai ales acum cu ocazia pășirii într'un an nou, ar trebui să ne cercetăm bine pe noi înșine și să vedem dacă am progresat sau am dat înapoi în ale credinței. Apostolul Pavel zice: „Ca să fiți fără prihană și curați, copii ai lui Dumnezeu, fără vină în mijlocul unui neam ticălos și stricat, în care străluciți ca niște lumini în lume“. Filip. 2, 15.

Astăzi este nevoie de bărbați hotărâți și gata să apere principiile împărăției lui Dumnezeu, cu orice rizic. „Cea mai mare nevoie a lumii este nevoia de bărbați, cari nu se lasă cumpărați sau vânduți, și cari în adâncul sufletelor lor sunt sinceri și onești; bărbați cari nu se tem de a numi păcatul pe numele său adevărat; bărbați a căror conștiință se îndreaptă spre datorie ca și acul magnetic către pol; bărbați cari vor sta pentru dreptate chiar dacă s'ar nărui cerul“. „Educație“, pag. 54.

Un alt lucru care a contribuit la curățenia și statornicia tânărului Samuel, a fost și faptul că tot timpul, el se afla la templul Domnului. Regele Profet și Psalmist David, zicea: „Un lucru cer dela Domnul și-l doresc fierbinte: aş vrea să locuiesc toată viața mea în casa Domnului, ca să privesc frumusețea Domnului și să mă minunez de Templul Lui“. Și în altă parte zice: „Căci mai mult face o zi în curțile Tale decât o mie în altă parte“. Psalm. 27, 4; 84, 10. Unde te afli, iubite Cetitor? Unde sunt gândurile, planurile și faptele tale? Sunt ele în templul lui Dumnezeu? Ai plăcere să mergi acolo

unde se adună cei credincioși să se roage lui Dumnezeu? Numai așa poți să te păstrezi curat și să fii fără vină în mijlocul unui neam ticălos și stricat, anume dacă îți place comuniunea cu Dumnezeu și dacă te simți atras de locul unde El Se întâlnește cu poporul Său. Intr-o noapte, pe când tânărul Samuel dormea, Domnul l-a chemat și el a răspuns: „Iată-mă”. Alergă la preotul Eli și-i zise: „Iată-mă, căci m'ai chemat”. Eli i-a răspuns: „Nu te-am chemat; întoarce-te și te culcă”. Samuel s'a dus și s'a culcat. De trei ori s'a repetat acest lucru și Eli a înțeles că Domnul cheamă pe copil și i-a zis: „Du-te de te culcă; și dacă vei mai fi chemat să spui: 'Vorbește Doamne, căci robul Tău ascultă'. Samuel a urmat sfatul bătrânului preot și când a fost din nou chemat a răspuns: 'Vorbește Doamne căci servul Tău ascultă'”.

În diferite feluri vorbește Dumnezeu oamenilor. El le vorbește prin Cuvântul Său, prin natură, prin vocea conștiinței, și prin Fiul Său, Domnul Isus.

Predicarea, Evangheliei în toată lumea, în generația noastră, este o dovadă că Dumnezeu cheamă pe oameni la mântuire. Sacrificiul cel mare adus de Domnul Isus când muri pe cruce este o puternică mărturie că Dumnezeu ne iubește și ne cheamă la Sine.

Iubite Cetitor, ai auzit glasul lui Isus care te cheamă? Se poate că te afli departe de Dumnezeu, neavând odihnă și pace și nici bucurie pentru această viață. Domnul Isus cheamă și azi pe toți la Sine: „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă; Luați jugul Meu asupra voastră și învățați dela Mine, căci Eu sunt blând și smerit; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre”. Mat. 11, 28, 29.

„O, tu care te îndoiești și tremuri, privește sus! Isus trăește și este Mijlocitorul nostru, al tuturor. Mulțumește lui Dumnezeu, că El a dat pe Fiul Său mult iubit și roagă-te ca sacrificiul Fiului lui Dumnezeu să nu fi fost pentru tine în zadar. Spiritul Sfânt vorbește către tine azi și te invită: Vino la Isus cu toată inima ta, și atunci vei primi binecuvântarea Lui”. „*Calea către Hristos*”, pag. 67.

Dacă ești tânăr și încă n'ai răspuns la chemarea Domnului, voind să-ți petreci tinerețea departe de El, trebuie să știi că tinerețea și cele ce aparțin de ea sunt o deșertăciune fără Isus.

Cuvântul zice: „Dară adu-ți aminte de Făcătorul tău, în zilele tinereții tale, până nu vin zilele cele rele și până nu se apropie anii, când vei zice: „Nu găsec nicio plăcere în ei”. Eccl. 12, 1. Sau se poate că ai răspuns odată la chemarea Evangheliei, dar mai apoi te-ai îndepărtat ca și fiul cel pierdut, crezând că tot mai bine este departe de Tatăl Ceresc. Vino înapoi. Nu asculta șoaptele dușmanului să stai departe de Isus, Mântuitorul tău până când te vei face mai bun. Vino așa cum ești. El te cheamă și zice: „Întoarce-te la Mine, căci Eu te-am răscumpărat”. Isa. 44, 22. „Niciodată nu va fi înălțată o rugăciune oricât de nedibace; niciodată nu va curge o lacrimă, oricât de ascunsă; niciodată nu va fi nutrit dorul de a se apropia cineva de Dumnezeu, oricât de slab ar fi el; fără ca Duhul lui Dumnezeu să nu vină înimei aceleia în întâmpinare. Chiar înainte ca rugăciunea să fi fost rostită, sau ca pornirea inimii să fi fost dată pe față, Duhul lui Hristos sprijină puterea care lucrează în sufletul omului”. „*Parabolele*”, pag. 188.

Iubite Cetitor, se poate că ești un credincios de mulți ani, și poate că ai așteptat de mult să vină Domnul Isus să aducă un sfârșit păcatului și suferinței. Nu cumva ai obosit pe cale și picioarele au început să se îngreueze? Mai păstrezi aceiași iubire față de lucrarea lui Dumnezeu așa cum ai avut atunci când ai primit Solia Evangheliei? Fă o cercetare amănunțită și vezi cum stai. Cuvântul Sfânt zice: „Să nu vă părăsiți dar încrederea voastră pe care o așteptați o mare răsplătire! Încă puțină, foarte puțină vreme, și Cel ce vine va veni și nu va zăbovi”.

Dumnezeu să ne ajute să putem răspunde împreună cu tânărul Samuel: „Vorbește Doamne, căci servul Tău ascultă”.

M. Manea

Rugăciunea.

Toate lucrurile bune,
Se încep cu rugăciune.
Rugăciunea dă tărie,
Să lucrăm cu bucurie.
Rugăciunea ne arată,
Tot mai bine calea dreaptă.
Când ne vin ispite rele,
Ea e balsam pentru ele.
Deci în bine și în rău,
Să ne rugăm lui Dumnezeu.

Rugăciunea ne întărește,
Soarta când ne biciuiește.
Ea ne-aduce mângâiere,
Când ne vin necazuri grele.
Chiar și în nenorocire,
Ea ne-aduce fericire.
Și-având calea pregătită,
Ea ne scapă de ispită.
Deci în bine și în rău,
Să ne rugăm lui Dumnezeu.

Rugăciunea ne învață,
S'ajutăm pe cei sărmani.
Ea dă puteri de viață,
Fără daruri, fără bani.
Un cuvânt de mângâiere,
E mai de preț ca o avere.
Deci în viață cât trăim,
Binele să-l făptuim.
Și în bine, chiar și'n rău,
Să ne rugăm lui Dumnezeu.

Authorul necunoscut.

ABONAȚI-VA

la

Semnele Timpului; Sfetnicul Vietii și Amicul Tinerimii. Fiecare 48 lei pe an.

Adu-ți aminte de iubirea cea dintâiu

Niciodată în istoria creștinismului, acest îndemn nu a avut mai multă valoare ca astăzi când ne găsim la malul Iordanului, gata de a intra în Canaanul cel mult așteptat.

Tocmai acum, Satana, caută cu toate meșugirile sale răticitoare să arunce descurajare în sufletele ce urmează a fi mântuite și să le întoarcă din nou în mocirla păcatului de unde au ieșit. El caută să folosească în rău orice faptă, orice cuvânt, din care ar putea, printr'o falsă interpretare, să toarne otrava nemulțumirii, a îndoelii și a neîncrederei în sufletele sincere, cari merg pe calea veșniciei „cu bucuria unui viteaz“.

Se întâmplă, e drept, ca în lupta aceasta cu atâția vrăjmași, unii frați să greșească, alții, din cauza rănilor să meargă șchiopătând, alții poate că se mai abat de la regulile de marș, dar acestea pentru oricare creștin umil, nu sunt altceva decât motive de compătimire pentru aproapele și cari să-i dea prilej ca să se roage lui Dumnezeu ca fratele lui să nu rămână pe cale, ci să fie întărit spre a ajunge și el la țintă.

Cei cari sunt mai tari, cari nu sunt răniți, cari nu șchiopătează și cari se simt în toate mai vrednici și mai sfinți, trebuie să fie brancardierii cari să ducă pe umeri pe acei cari nu mai pot merge singuri sau pe cei ce șchiopătează. A da un sfat bun, un cuvânt de mângâere și a încuraja pe cel slab, face parte din planul de Evanghelizare al Domnului Hristos. Cât de fericit se simte cineva, după ce a dat un sfat care a fost primit, iar efectul a fost întăritor și sufletul îmbărbătat stă la picioarele Domnului. „Cine iubește pe fratele său, rămâne în lumină și în el nu este nictun prilej de poticnire“. 1 Ioan 2. 10.

Din cauze ce nu sunt necunoscute, ici colea câte unul caută să-și atârne îndoelile de presupusele greșeli sau nedreptăți făcute de cine știe cine și cine știe când, ca mai de vreme sau mai târziu să ajungă pe nesimțite în mocirla păcatului de unde a ieșit. Se poate că unii oameni pe cari îi credem sfinți, greșesc, sunt ispițiți poate chiar să cadă dela adevăr, dar este drept ca pentru aceasta să întoarcem spatele celor mulți cari ne-au făcut numai bine și să plecăm dela Mântuitorul care a murit tocmai pentru păcătoși? Dacă cineva a greșit noi avem datoria ca din greșala lui să tragem o lecție și să ne ferim de a greși și noi; dar nicio-

dată să nu alegem a lăsa pe păcătos sau presupusul păcătos la marginea prăpastiei și noi să plecăm îndărăt ca să ne facem frați cu bețivii, calomnatorii, desfrânații și cu toți făcătorii de rele și aceasta pentru că unii nu sunt cum am vrea noi.

Se întâmplă ca oamenii să ne facă rău, dar Dumnezeu ce rău ne-a făcut să-L părăsim? Ce rău ar putea să ne facă Domnul Hristos ca să punem lucrul jos și să fugim din luptă?

„Așa vorbește Domnul: „Ce nelegiuire au găsit părinții voștri în Mine de s'au depărtat de Mine și au mers după nimicuri și au ajuns ei însăși de nimic?“ Ierem. 5, 5.

Aceasta nu este altceva decât rezultatul monotoniei care a luat locul bucuriei de altădată, și, tocmai acolo vrea Satana să aducă pe fiecare copil al lui Dumnezeu care părăsește iubirea cea dintâiu. Este de asemenea rezultatul invidiei și al urei care își face loc în inimă pe furii și nu mai poate fi reabilitată cu nimic, decât cu pierderea celui ce o practică, celui ce o predică și celui ce o ascultă.

Domnul zice mai departe: „Poporul Meu, ce ți-am făcut și cu ce te-am astenit? Răspunde-Mi“! Mica 6, 3.

Nimeni nu poate fi îndreptățit, cum se întâmplă în câte un caz, ca să jefuiască pe Dumnezeu de drepturile Sale pentru că unul ar comite o oarecare abatere; aceasta nu poate fi luată drept scuză ca să acoperi păcatul tău. Fiecare va primi plata pentru propria sa faptă. Dar de multe ori,

Vinovatul este bănuitorul de rău al fraților săi

Spiritul profetic zice: „Cel ce s'a făcut vinovat de nedreptate este și cel dintâiu bănuitor de nedreptate și prin aceea că condamnă pe altul el caută să se ascundă sau să scuze păcatul din propria sa inimă“. „Cugetări“, p. 158.

Păcatul deci, trebuie căutat în inima celui ce vede păcatul aiurea pentru că într'o inimă unde nu este păcat, este iubire pentru păcătos și acel suflet va vedea în fiecare suflet oricât de slab, un copil a lui Dumnezeu și-l va trata ca atare.

Păcătosul nepocăit deplin este foarte periculos, căci el nu va avea milă de păcătoși, ba îi va judeca după bunul său plac. Giovanni Pappini zice: „Cel ce a fost slugă, ajungând stăpân, nu-i indulgent cu slugile; cel ce a fost să-

rac, îmbogățindu-se, nu-i darnic cu săracii: Cel ce a făcut păcate, pocăindu-se, nu-i întotdeauna prieten cu păcătoși“....

Aceste lucruri nu au loc în iubirea cea dintâi. Atunci este un singur gând călăuzitor, și anume iubire de frați, iubire de oameni. Cântările sunt dulci ca mierea, adunărilor zile de bucurie și serbări, iar frații conducători sunt priviți ca niște canale prin cari Dumnezeu își aduce la îndeplinire voința Sa față de popor. Fiecare ins când pleacă de acasă la adunare, gândește la cuvintele pe cari Dumnezeu le va avea de spus poporului. Unii se întrebă: „Ce hrană ne va mai fi pregătit Dumnezeu azi din Evanghelie, cu care să ne întărească slăbiciunile noastre“?

Nici vorbă de a căuta greșeli, de a asculta la calomni, nicio șoaptă, niciun semn, cu cotul sau cu ochiul, ca să înjosească pe acel ce conduce. Este iubirea cea dintâi și aceste lucruri satanice nu au loc între cei chemați a fi sfinți. Bucuria merge crescând pretutindeni.

„Când a adus Domnul înapoi pe prinșii de război ai Sionului, parcă visam. Atunci, gura ne era plină de strigăte de bucurie și limba de cântări de veselie. Atunci se spunea printre

neamuri: „Domnul a făcut mari lucruri pentru ei““. Ps. 126, 1. 2.

Indemnul ne vine din partea Domnului ca să ne lăsăm conduși din nou de acel simțământ care nu se precupețește pentru lucrurile lui Dumnezeu, nu cruță nimic din aceea ce face bucurie Mântuitorului său și contribuie la fericirea aproapelui.

Satana caută să schimbe gândurile cele bune în altele rele și cântările de bucurie în murmurări, iar iubirea frățească în dușmănie. „Vai cum s'a înnegrit aurul, și cum s'a schimbat aurul cel curat! Cum s'au risipit pietrele Sfântului Locaș pe la toate colțurile ulițelor. Cum sunt priviți acum fiii Sionului, cei aleși și prețuiți ca aurul curat altădată, cum sunt priviți acum, vai! Ca niște vase de pământ și ca o lucrare făcută de mâinile olarului“! Plâng. 4, 1. 2.

„Încă puțină, foarte puțină vreme și Cel ce vine va veni și nu va zăbovi. Cel neprihănit va trăi prin credință: Dar dacă dă înapoi, sufletul Meu nu găsește plăcere în el“.

„Noi nu suntem din aceia cari dau înapoi ca să se piardă, ci din aceia cari au credință spre mântuirea sufletului“. Ebr. 10, 37—39.

C. Munteanu

Noi aparținem lui Dumnezeu

Noi nu suntem ai noștri. Toți oamenii au fost răscumpărați cu un preț nespus de mare. Credincioși, sau necredincioși, toți oamenii sunt proprietatea Domnului. Toți sunt chemați să-L servească și toți vor fi chemați să dea socoteală de felul cum L-au servit. Totul aparține lui Dumnezeu și toate bunurile de cari se bucură omul în viața sa, vin prin harul Său. El este marele Dăruitor. El pune comorile Sale în mâinile oamenilor, dar cere, ca în credință să fie pusă la o parte o zecime pentru lucrarea Sa și această parte, să fie pusă în tezaurul Său ca fiind a Sa proprie. Ea este sfântă și hotărâtă pentru întreținerea acelor cari poartă în toate părțile lumii solia Adevărului. Și n'are drept Domnul să ceară dela noi aceasta? De sigur că da, căci Isus are dreptul asupra tuturor celor ce posedăm și niciun drept de proprietate al nostru, nu îndepărtează pe acela al Său. Nimic nu ne aparține, deși adesea vorbim de averile noastre, ca și cum ar fi într'adevăr ale noastre!

Domnul are dreptul să ne ceară ceea ce avem noi, atunci când El ar avea nevoie. Hristos are dreptul a cere banii noștri căci ei sunt de fapt mai mult ai Lui, decât ai noștri. Chiar

când averea ni s'ar lua dela noi printr'un plan Divin, ca în cazul dreptului Iov, n'ar trebui să arătăm nemulțumire, ci să ne amintim că Domnul are dreptul a face ce vrea cu tot ce este al Său. Tot așa stau lucrurile și când ni se întâmplă pierderi prin moarte. Domnul a dat viața omului și o poate recere oricând.

Sistemul zecimii și al darurilor avea tocmă scopul de a face pe oameni să simtă, că Domnul este Izvorul binefacerilor de cari se bucură creaturile Sale și că ele li datoresc recunoștință. Dar recunosc creștinii aceasta? Cu drept cuvânt a zis Thouwenst: „Bunurile pământesti fiind de ordin material, materializează pe cei cari se alipesc lor“. Omul devine asemenea lucrurilor pe cari le iubește. Cel care iubește aurul, piatra, pământul, se înăsprește în contact cu ele.

Dar Domnul să ne ajute a înțelege că depindem de El în tot ce noi avem și că Dumnezeu are tot în cer și pe pământ, noi înșine aparținând Lui.

Focșani.

N. Alexe.

„Când ești însetat este prea târziu de a te mai apuca să sapi un puț“.

E timpul a căuta pe Dumnezeu

Trecerea unui alt an, plin cu lupte și încercări pentru fiecare credincios al soliei, ne aduce la începutul unui alt an. Dacă prin ajutorul și îndurarea lui Dumnezeu am dobândit biruință asupra păcatului și am înaintat în viața noastră creștină, atunci cu ocazia Anului Nou să privim cu o bucurie și fericire reînnoită. Pe de altă parte, dacă privim înapoi la anul care s'a scurs, recunoaștem de asemenea ici și colo și unele lipsuri și greșeli, această zi de Anul Nou ne oferă însă o ocazie de a veni la Domnul să-I cerem iertare și să ne consacram iarăși viețile Lui, să dovedim o nouă credință și încredere în bunăvoința și puterea Sa de a ierta și în plăcerea Sa de a ne ajuta în viața de credință.

Privind în urmă asupra anului trecut observăm că lucrarea lui Dumnezeu a înaintat temeinic în toată lumea. Câștigarea a mai mult decât 40.000 de suflete într'un singur an, reprezentând la drept vorbind toate neamurile de pe pământ, este o indicație a faptului că Dumnezeu Și-a desgolit brațul Său sfânt și este aproape a-Și încheia lucrarea în lume. Datorită generozității și bunevoiențe a iubiților noștri credincioși de pretutindeni în a da și a sacrifica pentru înaintarea lucrării, solia și-a făcut drum în câmpuri noi și nepătrunse. Nu sunt decât câteva luni de când am aflat că un ținut care până aci fusese închis pentru lucrarea noastră misionară, Gröenlanda, a primit solia în forma tipărită printr'un frate din insulele Feroe. El este membru al uneia din Comunitățile noastre de pe aceste mici insule din Oceanul Atlantic, și fiind într'o expediție de

prins pește vizită Gröenlanda și astfel avu ocazia să mărturisească despre solie.

Totuși încă multe nevoi au rămas nesatisfăcute. Din toate părțile lumii ne-au venit chemări cari ne vorbesc despre ivirea de ocazii date nouă de Dumnezeu, însă noi nu am fost în stare să răspundem la toate aceste apeluri din pricina lipsei de mijloace. Totuși noi suntem adânc recunoscători lui Dumnezeu pentru tot ce s'a săvârșit. Ziua de Anul Nou ne oferă ocazia nimerită de a ne consacra din nou cu tot ce suntem și avem, în vederea ducerii lucrării la încheierea sa măreață.

Facem un apel deosebit către lucrători, slujbași ai Comunității și părinți de a nu uita pe mieii turnei cu ocazia consacării. Strângeți pe copii în jurul vostru, și să fiți siguri că un asemenea efort va avea drept urmare că mulți copii și tineri își vor preda inimile lui Dumnezeu. Cea mai mare moștenire denominatională este oștirea noastră de copii și tineri.

Din rapoartele cari ne vin din multe părți ale lumii suntem îndemnați să credem că Dumnezeu a început să reverse ploaia cea târzie asupra pământului. Rugăciunea noastră sinceră este că în toate părțile Diviziunii noastre Sud Europene iubiții noștri lucrători și membri credincioși să primească în măsură bogată din acea putere a Spiritului care este de o așa mare nevoie în viața noastră a fiecăruia, și pentru încheierea lucrării lui Dumnezeu în partea rezervată nouă din marele câmp al lumii.

St. Rasmussen

Chemarea la slujba spirituală

Orice creștin care posedă aptitudinea, are și dreptul, de a împrăști sămânța Evangheliei și nu numai atât, ci are datoria de a face aceasta în tot cursul vieții sale. Fiecare ucenic al lui Isus Hristos este obligat, după măsura darului pe care Spiritul Sfânt i l-a dat, ca în timpul și în generațiunea în care el trăiește să servească atât credincioșilor cât și necredincioșilor cu Evanghelia. Această obligațiune nu se mărginește numai la bărbați, ci toți credincioșii, bărbați și femei, — dacă harul lui Dumnezeu le dă aptitudinea aceasta — trebuie să se străduiască a face pe oameni să ajungă la cunoașterea Domnului Hristos. Dar nu oricine posedă chemarea de a predica și femeilor

chiar le este interzis lucrul acesta. Dar dacă putem predica, atunci trebuie s'o facem. Aci nu vorbesc de o predicare ocazională și alte slujbe spirituale, cari cad în sarcina oricărui creștin, ci vorbesc despre slujba spirituală în înțelesul mai restrâns al cuvântului, o slujbă care cuprinde în sine atât instruirea cât și conducerea în Biserică, ce formează chemarea deplină a unui bărbat și îi interzice exercitarea unei profesii lumești... Nu toți pot fi conducători în Biserică. Noi credem că în sânul Bisericii. Spiritul Sfânt pe unii îi cheamă să conducă, iar pe alții spre binele lor propriu, îi face voioși, spre a se lăsa conduși. Nu toți sunt chemați la slujba predicării, sau la slujba

unui presbiter sau episcop, dar toți acei cari — ca și apostolul Pavel — simt că lor le-a fost incredințată această slujbă (2 Cor. 4, 1.) ar trebui să urmeze acestei chemări serioase. Niciun bărbat însă să nu se vâre în turmă în calitate de sub-păstor; el trebuie să privească spre Păstorul Suprem și să aștepte semnul hotărâtor din partea Sa. Cine vrea să fie solul lui Dumnezeu, trebuie să aștepte chemarea ce vine de sus. Față de acei ce nu fac aceasta, ci, într'un mod oarecare își însușesc această slujbă sfântă prin intervențiile lor proprii Cuvântul Domnului sună astfel: „Nu i-am trimis Eu, nu Eu le-am dat poruncă, și nu sunt de niciun folos poporului acestuia, zice Domnul“. Ier. 23, 32.

Solii lui Dumnezeu din vechiul Legământ erau conștienți de chemarea din partea lui Iehova. Isaia ne istorisește, că un Inger i-a atins buzele cu un cărbune aprins, pe care l-a luat de pe altar. Atunci glasul Domnului a intrat: „Pe cine să trimet și cine va merge pentru noi?“ și profetul a răspuns: „Iată-mă, trimete-mă!“ Despre felul chemării sale Ieremia istorisește amănunțit în capitolul 1 vers. 4—10. De asemenea și chemarea lui Ezechiel, deși în forma ei exterioară era diferită însă în fond era la fel. Profetul o descrie cu propriile sale cuvinte astfel: „El mi-a zis: Fiul omului stai în picioare, și-ți voi vorbi! Cum mi-a vorbit aceste cuvinte, a intrat duh în mine și m'a făcut să stau pe picioare; și am ascultat la Cel ce vorbea. El mi-a zis: Fiul omului, te trimet la copiii lui Izrail, la aceste popoare îndărătnice“. Iar despre a doua chemare istorisește în Ezech. 3, 1—4. Despre chemarea lui Daniel nu se istorisește nimic însă ea este pe deplin atestată, prin vedeniile prin care a fost învrednicit și prin harul pe care l-a aflat la Dumnezeu, în rugăciunea sa singuratecă și activitatea sa publică. Nu este necesar să cităm pe toți ceilalți profeti, căci fiecare din ei începea cu un: „Așa zice Domnul!“ In Noul Legământ predicarea revine tuturor credincioșilor, dar numai un număr relativ mic are chemarea de a prooroci, sau, — ceea ce este același lucru —, se simt îndemnați de Spiritul Sfânt, de a se consacra în întregime vestirii Evangheliei. Aceștia trebuie să fie tot atât de siguri de chemarea lor, ca și profetii. Dar cum ar fi posibil aceasta, fără vreo chemare deosebită?

Să nu credem că în timpul nostru nimeni nu mai este ales printr'o deosebită chemare spre a învăța și a supraveghea în sânul Bisericii. Chiar numele dat în Noul Testament predicatorilor, cuprinde în sine faptul, că ei au primit o deosebită chemare. Apostolul Pavel zice: „Noi suntem trimiși împuterniciți, ambasadori ai lui Hristos“. Insemnătatea slujbei

unui „ambasador“ însă stă în faptul, că el a primit o deosebită însărcinare dela suveranul pe care-l reprezintă. Un ambasador trimes fără vreo însărcinare s'ar face de râs. Oamenii, cari zic despre ei că sunt trimiși împuterniciți ai lui Hristos, trebuie să fie pe deplin convinși că predicarea împăcării le este incredințată de către Domnul. (2 Cor. 5, 18.) Dacă cineva ar vrea să spună că aceasta se referă numai la slujba apostolică, atunci îi răspund: A doua epistolă către Corinteni nu este scrisă numai în numele lui Pavel, ci și în numele lui Timotei, dar se mai referă și la un altfel de slujbă spirituală. In întâia epistolă către Corinteni cetim: „Pavel, chemat să fie apostol al lui Isus Hristos . . . și fratele Sosten“, (1 Cor. 1, 1.) „ca niște ispravnici ai tainelor lui Dumnezeu“.

Un ispravnic, sau un administrator trebuie să-și primească doar serviciul dela stăpânul său. Faptul că el dorește să fie un ispravnic, sau că este văzut de alții ca atare nu-l face să fie un ispravnic. Dacă cineva ar încerca a se numi administratorul Contelui de Westminster (cel mai bogat om din Anglia) și ar începe să administreze averea acestuia, în curând i s'ar da să înțeleagă că n'are niciun drept asupra acestui titlu. Tot astfel numai acela poate să devină presbiter care a primit o chemare ce vine de sus. (Tit. 1, 7.) Lui Titu i s'a cerut ca să-și dovedească chemarea, deci a fost ceva de dovedit. Unii sunt vase de cinste folosite de stăpânului lor, și destoinici pentru orice lucrare bună. (2 Tîm. 2, 21.) Domnul are dreptul să aleagă, și El spune acum despre câte un om, cum a spus despre Saul din Tars: „El este un vas pe care l-am ales, ca să ducă Numele Meu înaintea neamurilor“. Când Domnul S'a înălțat spre cer a lăsat oamenilor daruri, și este de remarcat, că aceste daruri au fost între bărbați: „Și El a dat pe unii apostoli; pe alții prooroci; pe alții evangheliști; pe alții păstori și învățători“. De aci putem vedea că după înălțarea Domnului, unii bărbați au fost aleși ca păstori ai bisericilor, fiind hotărâți de către Dumnezeu, nu s'au așezat ei singuri în slujbă. Sper frații mei că odată cu toții veți putea vorbi în fața unei turme, peste care Domnul vă va pune, și rugăciunea mea este ca să puteți spune împreună cu apostolul Neamurilor, că slujba voastră nu v'a fost dată de oameni, sau prin oameni, ci dela Domnul. Atunci prin voi se poate împlini făgăduința: „Vă voi da păstori după inima Mea“. (Ier. 3, 15.) și „voi pune peste ele păstori cari le vor paște“ (Ier. 23, 4.) Fie ca Domnul să-Și îplinească față de fiecare din voi cuvântul Său: „Pe zidurile tale Ierusalime, am pus niște străjeri, cari nu vor tăcea niciodată, nici zi nici noapte!“ Și celălalt cuvânt: „Dacă veți despărți ce este de

preț de ce este fără de preț veți fi după gustul Meu“. Fie ca Dumnezeu prin voi să descopere mirosul cunoașterii lui Hristos și să vă facă un miros plăcut al lui Hristos, atât între cei ce se mântuiesc cât și între cei ce se pierd. (2 Cor. 2, 15.) Voi purtați o comoară prețioasă în vase pământești. Fie ca puterea nemărginită a lui Dumnezeu să planeze asupra voastră ca să-L

puteți preamări, și ca să puteți fi curați de sângele tuturor oamenilor. Cum Domnul Isus S'a suit pe munte și a chemat la El pe aceia pe cari El voia, și i-a trimis ca să predice, astfel să vă aleagă și pe voi, chemându-vă la El, vorbind cu voi și apoi să vă trimeată ca pe servii Săi aleși, spre binecuvântarea Bisericii și lumii.

Femeia în slujba lui Dumnezeu

„Femeia este pierea sau mântuirea poporului său“.

Seneca

Prețurindeni și oricând se aud voci rostind: „Ne trebuie bărbați destoinici, sinceri, drepti și muncitori, pe ai căror umeri să se pună povara unei conduceri“.

Ne trebuie bărbați!!... e necesitatea imperioasă a zilelor noastre — și e cu drept să se caute bărbați, pentru că ei duc greul vieții, ei reprezintă puterea și tăria, în jurul și la adăpostul lor e protejată familia, nucleul societății.

Avem toată considerația pentru bărbații ce și-au înțeles adevăratul lor rol în viață, adică datoria față de cer, patrie, societate și familie.

Dar dacă se caută bărbați destoinici pentru zilele noastre, cu atât mai mult se simte nevoia de femei brave care să stea treze la datorie și să sprijine cu ajutorul lor pe bărbații ai căror umeri împovărați duc greul vieții.

Starea zilelor noastre cere puteri duble, cere forțe îndoite și de aceea sprijinul femeiei e chemat ca o necesitate absolută. În vremuri de grea cumpănă, frământări și sbucium social, prin cari trecem, ar fi o nedreptate prea mare, o nepăsare prea accentuată, în timp ce bărbaților li se cer eforturi uriașe, femeia să rămână tot superficială, grațioasă, înclinată pentru lucruri mici și fără mult folos. Până când atâta superficialitate??... până când atâta goană după nimicuri? până când??... E timpul sosit, ca noi femeile să ne deșteptăm, la semnalul tristei realități și să ajutăm cu ce putem pe soții noștri, să ajutăm societatea și oriunde se simte nevoie.

Dacă pe alte țărâmburi bărbatul și femeia au lucrat cu succes, răslefi unul față de altul, apoi în lucrarea de evanghelizare a lumii ei trebuie să conlucreze alături, uniți în gândiri și intenții; dar pentru o conlucrare sănătoasă trebuie femei consacrate Domnului, lipsite de egoism, cinstite, bune soții și bune mame, femei cari să nu uite niciodată că ele sunt înrolate în slujba lui Dumnezeu alături de bărbații lor,

pentru salvarea și binecuvântarea celor ce n'au cunoscut pe Isus.

„Femeia e inima poporului său“ zice o vorbă înțeleaptă, ea își are o parte însemnată în lucrarea de evanghelizare. Femeia credincioasă și conștientă de datoria ei, nu va cunoaște odihna la gândul că o parte din lumea ei, lumea feminină, e căzută în cea mai de plâns stare. Dovezi avem nenumărate și ziarele sunt pline de asemenea destăinuirii. M'a înduioșat până la lacrimi, când unul din ziarele noastre aducea știrea că într'un oarecare colț al capitalei noastre, într'o tavernă infectă, zeci de copile tinere cari au îmbrățișat calea desfrâului, mor răpuse de tuberculoză și alte boli nemiloase. Se făcea un apel călduros, femeilor de inimă, singure cari ar fi mai în drept, a da o mână de ajutor acestor tinere pierdute. Femei cu inimă plină de milă și compătimire.

Deci unde sunt femeile înrolate în slujba lui Dumnezeu cari să se coboare în tavernele obscure și să ridice moralul acestor suflete murdare de decădere și să le îndrumeze pe calea muncii, arătându-le că prin ea pot găsi fericirea?...

Se simte nevoia de femei ideale cari să întindă mâna lor dreaptă pentru ajutorul celor în nevoie și să fie sprijin soților lor, binecuvântare și cale spre succes, nu piedică și povară în lucrarea de predicare a Evangheliei.

Doamne, trezește în noi spiritul de sacrificiu și ajută-ne să-Ți fim de folos în lucrarea Ta.

Aurelia Dănilă.

Exemplul lui Hristos ne arată că singura noastră nădejde de biruință este doar în continua împotrivire față de atacurile lui Satana. Acela care a biruit asupra vrăjmașului sufletelor în lupta ispitelor cunoaște puterea pe care o desfășoară Satana asupra omenirii și l-a biruit în favoarea noastră. În calitate de biruitor, El ne-a dat avantajul biruinții Sale, pentru ca în străduințele noastre de a ne împotrivi lui Satana să putem alătura slăbiciunea noastră tăriei Lui, nevrednicia noastră meritelor Sale. Și sprijiniți de puterea Sa susținătoare în vâltoarea ispitei, prin atotputernicia numelui Său noi putem să rezistăm, și să biruim după cum și El a biruit.

Spre un ideal înalt

„Idealul lui Dumnezeu cu privire la copiii Săi este mai înalt decât ar putea ajunge cea mai înaltă cugetare omenească. A ajunge divin, a ajunge asemenea lui Dumnezeu — iată ținta de atins. Înaintea școlarului stă deschisă o cărare de continuu progres. El are de atins o țintă, de întrupat un caracter, care cuprinde în sine tot ce este bun, curat și nobil. El va face cât mai repede și mai departe progrese în fiecare ramură de adevărată cunoștință. Dar silințele sale vor fi îndreptate spre dobândirea unor lucruri cari sunt pe atât de mai sus de interesele egoiste și lumești, pe cât de mai sus este cerul față de pământ”. „Educație”, p. 16.

Canale ale harului lui Dumnezeu

„Este privilegiul fiecărui suflet a fi un canal viu prin care Dumnezeu să poată împărtăși acestei lumi comorile harului Său și bogăția de nepătruns a lui Hristos. Nimic nu doare Hristos atât de mult, decât de a avea scule, cari să reprezinte lumii Spiritul și caracterul Său; și nu există nimic de care să aibă lumea o atât de mare nevoie, decât de o descoperire a iubirii Mântuitorului prin oameni. Cerul întreg caută canale prin cari să poată curge untdelemnul sfânt spre a servi inimilor omenești spre bucurie și binecuvântare”. „Parabolele Domnului Hristos”, p. 382.

Ținta succesului

Mari răspunderi stau asupra tineretului. Dumnezeu cere mult dela tinerii cari trăesc în această generație de creștere a luminei și cunoștinței. El așteaptă ca ei să facă cunoscut această lumină și cunoștință. Dumnezeu doare să-i folosească spre risipirea rățării și superstiției care întunecă mințile multora. Ei trebuie să se instruească adunând orice fărâma și cea mai neînsemnată cunoștință și experiență. Dumnezeu îi face răspunzători pentru ocaziile și privilegiile pe cari li le-a dat. Lucrarea ce le stă în față așteaptă efortul lor serios spre a putea fi dusă din ce în ce mai departe, după cum cere timpul.

Dacă tinerii își vor consacra mințile și inimile în slujba lui Dumnezeu, vor ajunge o înaltă țintă a succesului și a folosului. Aceasta este ținta pe care Dumnezeu așteaptă ca tineretul s'o ajungă. A face mai puțin decât aceasta, însemnează a refuza să faci tot ce poți din ocaziile date de Dumnezeu. Lucrul acesta va fi privit ca o trădare față de Dumnezeu, pierderea ocaziei de a lucra pentru binele omeniilor.

Pregătire pentru lucru

Acei cari se străduiesc să devină lucrători pentru Dumnezeu, cari caută cu seriozitate să primească, pentru ca să aibă ce da, vor primi încontinuu lumină dela Dumnezeu ca să poată fi canale de comunicație. Dacă, asemenea lui Daniel, tinerii și tinerele vor aduce toate obiceiurile lor, poftele și patimile lor în conformitate cu voința lui Dumnezeu, se vor desvolta pentru o lucrare mai mare. Ei ar trebui să înlăture tot ce este fără însemnătate și ușuratec. Absurditatea și pornirile după plăceri ar trebui să fie înlăturate, după cum au fost înlăturate din viața acelor cari trăesc prin credință în Fiul lui Dumnezeu, mâncând trupul Său și bând sângele Său.

Ei ar trebui să înțeleagă faptul că deși toate mijloacele de învățatură le-ar fi la îndemână, ei se poate să fie lipsiți de educația aceea care să-i facă destoinici de a lucra în vreun loc din via Domnului. Ei nu se pot angaja în lucrarea lui Dumnezeu fără a poseda însușirile unei înțeleptă cucernicii. Dacă ei dau plăcerii și petrecerii mintea cea prețioasă care ar putea fi întărită prin ținte nobile și înalte, ei înjosesc puterile pe cari Dumnezeu li le-a dat, și sunt vinovați înaintea Lui pentru că n'au folosit în mod înțelept talentele lor.

Spiritualitatea lor înjosită este o ofensă pentru Dumnezeu. Ei molipsesc și corup mințile acelor cari se întovărășesc. Prin cuvintele și faptele lor încurajează o lipsă de atenție nepăsătoare față de lucrurile sfinte. Nu numai că ei pun într-o situație primejdioasă sufletul lor, dar exemplul lor este păgubitor pentru toți cei cu cari vin în contact. Ei sunt cu totul incapabili de a reprezenta pe Hristos. Servii păcatului, neglijenți, nepăsători și fără minte, se îndepărtează dela Hristos.

Acei cari sunt mulțumiți cu ținte mici nu sunt lucrători cu Dumnezeu. Acelora, cari lasă mintea să rățacească acolo unde ea rățacește dacă nu este păzită, Satana le face sugestii cari le umplu în așa fel mintea, încât ei sunt instruiți în armata sa să amăgească și alte suflete. Ei pot să pară a avea o oarecare credință cum și o formă de evlavie; dar ei sunt mai mult iubitori de plăceri decât iubitori de Dumnezeu.

Isusintă, nu evlavie

Există tineri cari au un fel de iscusință recunoscută și admirată de către prietenii lor, dar cunoștința lor nu este sfințită. Nu este

întărită și împuternicită de binefacerile și încercările experienței, și Dumnezeu nu poate s'o folosească pentru a ajuta omenirea și a slăvi numele Său. Sub aparența evlaviei, puterile lor sunt folosite pentru a susține ținte false, și cei neconvertiți privesc la ei ca fiind o scuză pentru faptele lor rele. Satana îi îndeamnă să înveselească pe prietenii lor prin absurditate și așa numitele spirite. Tot ceea ce fac este fără valoare; pentru că ei sunt sub controlul ispitorului, care conduce și modelează caracterele lor pentru a săvârși lucrarea lui.

Ei au îndemănare, dar aceasta este nedisciplinată; au capacitate, dar ea nu este folosită cum trebuie. Li s'au dat talente, însă le-au întrebunțat rău și le-au degradat prin nemintășia lor, târînd și pe alții la nivelul lor. Hristos a plătit prețul de răscumpărare pentru sufletele lor prin abnegație, sacrificiu de sine, umilință, prin rușinea și batjocurile pe cari le-a suportat. Lucrul acesta l-a făcut pentru a putea să-i salveze din lanțul păcatului, din robia unui stăpân care se gândește numai cum să se folosească de ei pentru a ruina suflete. Dar ei nu profită deloc de iubirea Mântuitorului și privesc cu tristețe asupra lucrării lor.

Acești tineri vor suferi o pierdere veșnică. Cum le va apare nemintășia și veselia lor în ziua când fiecare om va primi dela Judecătorul a tot pământul potrivit cu faptele pe cari le-au săvârșit în viața lor? Ei au pus la temelie lemne, fân, și stuf, și toată lucrarea vieții lor va pieri. Ce mare pierdere!

O, cu cât mai bună este starea acelora cari și-au făcut partea în lucrarea Domnului, căutând ca Isus să-i aprobe, scriînd zilnic în carnetul lor greșalele, erorile, mâhnirea lor, cum și biruințele ce au raportat asupra ispitelor, bucuria și pacea lor în Hristos! Astfel de tineri nu vor sta cu rușine și cu spaimă în fața Cărții Vieții din ceruri. — „*The Youth's Instructor*“, Iunie 22, 1899.

Mijlocul ales

Mărturisirea noastră despre credincioșia Lui este mijlocul ales de cer pentru a descoperi pe Hristos lumii. Noi trebuie să recunoaștem harul Său așa cum a fost făcut cunoscut prin oamenii sfinți din vechime. Dar ceea ce va fi mai de folos este mărturia propriei noastre experiențe. Noi suntem martori pentru Dumnezeu, deoarece noi descoperim în noi lucrarea unei puteri divine. Fiecare individ are o viață distinctă de a altor persoane și o experiență cu totul deosebită de a acelora. Dumnezeu dorește ca lauda noastră să se ridice la El, însemnată cu propria noastră individualitate. — „*Mărturie*“, pag. 100.

„*Messages to young people*“, pp. 40—45.

Economia creștină

Un domn bătrân, fiind întrebat cum se poate că el are totdeauna bani pentru daruri, răspunse: „Nu este *din întâmplare* că am bani, pentru că un om sărac n'are bani în plus. Dar eu socotesc darurile mele la fel în planul meu bugetar ca și chiria, îmbrăcămintea și hrana mea“.

Probabil că acest bărbat ținea foarte mult la planul bugetar, de care se aude atâta în zilele noastre. Aproape fiecare casă comercială de astăzi lucrează după un buget. Nu numai întreprinderi comerciale, cari se apropiaseră de ruina financiară, au fost salvate introducând acest plan, dar și instituții, căminuri și persoane în parte, cari erau aproape complet ruinați prin datorii, au fost liberați de lanțurile de fier ale sclaviei în care se cade prin datorii, și devinără din nou fericiți, ajungând o stare bună, introducând un plan bugetar corespunzător cu venitul lor, și de care se ținură strict.

Dacă dorim să știm secretul pentru a putea trăi în limitele mijloacelor noastre și să fim în același timp buni economi ai banilor ce aparțin lui Dumnezeu, nu putem să facem ceva mai potrivit, decât să ne decidem pentru sistemul planului bugetar. Planul bugetar care urmează, a fost încercat de o tânără soră, și a constatat că-și îndeplinește în mod satisfăcător scopul.

10% *Zecime*

10% *daruri*, făcându-se 3 subîmpărțiri
a) daruri pentru misiunea externă
b) daruri pentru misiunea internă
c) daruri pentru scopuri de binefacere

45% *întreținere*, cuprinzând: masa și adăpostul (ce se plătește la părinți) și bani de tramvai

20% *îmbrăcămintă*

5% *economii* (acești bani se puneau la o parte pentru zilele în cari nu putea lucra din cauza bolii sau din alte motive)

5% *educație* (din acești bani cumpăra cărți, reviste și urma oarecari cursuri pentru o mai departe desvoltare a sa).

5% *diverse* (în buget era numai suma totală; cheltuelile nu erau detaliate; aceasta este, ceea ce se numește ventilul de siguranță al bugetului).

De sigur, dacă vom urma exemplul tinerei surori, ne vom afla pe același drum, care duce la rezolvarea problemelor noastre financiare. Să nu încercăm aceasta?

Dela Comitetul Conferinței Generale

Ședința de Toamnă a Comitetului Conferinței Generale pentru anul acesta s'a ținut dela 6 la 14 Noembrie în Battle Creek, Michigan, locul unde Conferința Generală și-a avut reședința de când a fost organizată în 1863 și până ce s'a mutat la Washington, acum vreo treizeci de ani. Cei mai mulți dintre delegați au fost găzduiți în Sanatoriul din Battle Creek, unde direcțiunea Sanatoriului ne-a pus la dispoziție camere și mâncare pe un preț foarte redus, iar ședințele Comitetului s'au ținut în spațioasa noastră capelă. La acest Comitet au fost reprezentate toate Diviziunile afară de aceea a Rusiei.

Acest Comitet a fost unul din cele mai spirituale la care am avut privilegiul să iau parte. Din prima zi, ora de consacrare de dimineață a fost pot spune adunarea cea mai bună a zilei. Toți părea că simt ca niciodată mai înainte marea nevoie de Dumnezeu. Mulți delegați se adunau în mici grupe de rugăciune dimineața, înainte de a veni în adunare. În tot timpul ședințelor, noi am recunoscut prezența cea plăcută a lui Dumnezeu. Un potop de binecuvântări s'a coborât asupra noastră, umplându-ne inimile cu bucurie și fericire. Un spirit de iubire și unitate frățească a domnit dela început și până la sfârșit, făcând lucrul să meargă în armonie și plăcut. Comitetul era de asemenea caracterizat printr'un spirit de nădejde, curaj, încredere și credință.

Rapoartele cari au fost prezentate cu ocazia acestui Comitet aduseră bucurie și curaj tuturor celor de față. Inimile noastre erau mereu mișcate când auzeam rapoartele din diferite părți ale lumii. Cu toată criza financiară ce a apăsât atât de greu asupra întregii lumi timp de atâția ani, și care a silit pe mai multe întreprinderi misionare să părăsească importante câmpuri, lucrarea noastră a rămas neatinsă de jur împrejurul lumii. Niciun singur câmp nu a fost părăsit. Dimpotrivă, s'a pătruns în câmpuri noi acolo unde Dumnezeu a deschis în chip minunat calea. Niciodată în istoria lucrării noastre nu a fost o așa de mare strângere de suflete într'o perioadă de timp corespunzătoare ca în cursul acestor ani de criză financiară. Greutățile pe cari Dumnezeu le-a îngăduit să vină asupra lumii au făcut pe mulți să caute la Dumnezeu ajutor și scăpare. În unele câmpuri misionare oamenii vin la noi cu sutele, ba chiar cu miile. Ei vin într'un număr atât de mare încât puținii noștri lucrători sunt nedumeriți, neștiind cum să se îngrijească de noui convertiți. Este evident că spiritul lui

Dumnezeu lucrează asupra inimilor omenești cu mare putere.

Din câmpuri mai apropiate și depărtate ne vin cereri urgente și mișcătoare după mai multe fonduri cu cari să folosim noui lucrători spre a răspunde chemărilor celor mai stăruitoare.

În cuvântarea sa de deschidere a Comitetului, fratele Watson, președintele Conferinței Generale, a afirmat în mod clar și cu tărie că el crede că în timpul acesta Dumnezeu așteaptă dela noi, în ciuda vremurilor grele, să facem planuri hotărâte pentru înmulțirea lucrătorilor noștri; și, în Sabat dimineața, în fața unui auditoriu de aproape trei mii de inși, tema principală a predicii sale mișcătoare a fost: „*Înainte*“. Cu trecerea zilelor, întreg Comitetul a ajuns la convingerea că noi trebuie fără întârziere să luăm seama la porunca divină: „Lărgeste locul cortului tău; și întinde înveltoarele locuinței tale: nu te opri! Lungește-ți funiile, și întărește-ți țărșii“. În armonie cu această convingere profundă, Comitetul a hotărât să ceară fiecărui câmp, să depună un efort unit și hotărât pentru a face ca în cursul anului 1935 darurile misionare să crească dela cincisprezece la douăzecișicinci la sută peste ce s'a strâns în anul 1933. Sperăm că această hotărâre va primi un răspuns favorabil din toate câmpurile lumii și că în felul acesta se va putea ajunge a se răspunde cel puțin la chemările cele mai urgente de noui lucrători.

Planurile făcute nu ținesc doar la mărirea fondurilor și oștirii de lucrători, dar de asemenea și la reconstituirea tuturor membrilor și lucrătorilor noștri de pretutindeni față de Dumnezeu, în vederea unei lucrări de câștigare de suflete într'o măsură mai largă și mai cu putere. Seriozitatea vremurilor în cari trăim și nevoile urgente ale unei lumii bolnavă de păcat și în pragul pierii constituie un apel puternic către noi spre a ne avânta înainte și a întreprinde lucruri mari pentru Dumnezeu.

Înainte de terminarea ședințelor Comitetului, un număr destul de mare de lucrători împreună cu familiile lor au fost hotărâți pentru diferite câmpuri misionare. Lucrul acesta aduce o mare bucurie și îmbărbătare tuturor celor de față. Suntem sigur că iubiții noștri credincioși din lumea întregă se vor bucura auzind despre aceste planuri de înaintare generală.

Comitetul de Toamnă din 1934 va fi multă vreme amintit pentru profundul lui simțământ de spiritualitate, pentru spiritul său de unire, și pentru sunetul său de trâmbiță vestind: *Înainte*.

A. V. Olson

Răspunderea părinților

Multe mame se plâng că astăzi e în lume o mare necumpătare, dar ele nu caută să cerceteze lucrurile la temelie. Prea deseori această rea stare își are rădăcinile chiar în casa părintească. Câte mame hrănesc familiile lor numai cu dulciuri și cu mâncăruri prea amestecate cu ingrediente și aromate! Acestea încurajează tot mai mult lăcomia de plăceri și fac ca oamenii să-și afle plăcerea în ospețe desfătătoare. Adevsea familia folosește în mâncăruri numai și numai carnea, ceea ce face ca sângele să ajungă înfierbântat și scrofulos. Când pe urmă vin bolile, oamenii le pun în socoteala lui Dumnezeu, deși ele sunt urmarea unui rău fel de traiu. De aceea repet: necumpătarea începe mai ales la masa părintească. Copiilor li se satisface adeseori lăcomia de plăceri; de aceea se prinde această lăcomie în însăși firea lor și devine o a doua natură. Dacă cineva mănâncă prea mult, sau dacă întrebuințează alimente nesănătoase, își slăbește în acest caz puterea de împotrivire față de patimi și poftte. Mulți părinți sunt așa plecați față de copiii lor, încât totdeauna le satisfac orice dorință în ale mâncării și băuturii. Tendința de a împlini voia pofttei și a gusturilor, crește însă cu timpul. În felul acesta greșita plecare a părinților față de copii ajunge un lanț al robiei sub lăcomia de plăceri, care an cu an se face tot mai puternică. Apoi tânărul acela rău crescut, intrând în viață și dând de o societate rea, n'are nicio putere de a se împotrivi ispitelor. În oamenii desfrânați, porniți pe petreceri, selavi ai tutumului și ai beției putem vedea urmările unei rele educații, sau ale satisfacerii poftelor.

De câte ori auzim plângerile triste despre urmările înspăimântătoare, ni se pun tot mai serios întrebările: Cine a educat și a crescut acești copii, acești tineri și aceste tinere? Cine a nutrit primele poftte? Cine ar fi trebuit să ia asupra serioasa responsabilitate și să formeze caracterul acelor fii ai oamenilor pentru timpul de față și pentru veșnicie? Cine a neglijat sfintele sale datorii?

Ce reproșuri, ce cuvinte de durere se vor auzi odată când părinții și copiii se vor întâlni la ziua marilor socoteli! Mii de copii, cari au fost jertfiți poftelor și plăcerilor josnice și cari apoi au fost lăsați să plutească la voia întâmplării ca niște bărci sfărâmate vor acuza pe părinții lor. E lucru netăgăduit că răspunderea grozavă pentru acești nefericiți o poartă în totul părinții. Căci Dumnezeu nu i-a făcut așa de stricați. Păcatele părinților cari au fost frecute asupra copiilor, au făcut acest lucru înspăimântător. Deoarece părinții s'au dedat ei în-

șiși la aceste plăceri și viții, au dat copiilor lor un rău exemplu. Pilda lor n'a făcut pe copii mai buni, ci i-a stricat, i-a pocit. Așa după cum dela o vârstă fiecare este răspunzător pentru sine însuși, tot așa și părinții sunt răspunzători până la un anumit punct, de soarta copiilor lor.

Dar Satana lucrează și el. El va căuta să se atingă de copiii noștri tocmai acolo unde este locul mai slab. El face ca moda să se schimbe cât mai des cu puțință și ca timpul mamelor să fie folosit cu distracțiile și cu vizitele în societate, cari s'ar părea că n'ar fi prea dăunătoare, în loc să fie folosit pentru educarea și creșterea copiilor. Mamele trebuie să facă pe copilașii lor, chiar din leagăn, să-și stăpânească pornirile rele și vițiile, să biruească pofttele și să înfrângă eul personal. De aceea e nevoie, aci de o poruncă, dincolo de altă poruncă, aici puțin, dincolo puțin. Ebreilor li se poruncise în chipul următor, să-și crească copiii, ca să-i ferească de idolatrie și nelegiuire: „Puneți-vă dar în inimă și în suflet aceste cuvinte pe cari vi le spun. Să le legați ca un semn de aducere aminte pe mâinile voastre, și să fie ca niște fruntarii între ochii voștri. Să învățați pe copiii voștri în ele, și să le vorbești despre ele când vei fi acasă, când vei merge în călătorie, când te vei culca și când te vei scula“. 5 Moise 11, 18, 19.

E. G. White

Tineri bărbați și tinere femei, cetiți literatura care vă va da o adevărată cunoștință, și va fi de ajutor întregii familii. Spuneți cu tărie: „Nu voiu risipi clipe prețioase în cetirea a ceea ce nu-mi va fi spre folos, și care nu-mi va face altceva decât să mă facă neînstare de a lucra pentru alții. Imi voiu consacra timpul și cugetele pentru a dobândi o destoinicie pentru lucrarea Domnului. Urechile mele sunt ale Domnului, și eu nu voiu lua aminte la argumentele meșteșugite prezentate de vrăjmaș. Glasul meu în niciun chip nu va fi supus unei voințe care nu este sub influența Spiritului lui Dumnezeu. Corpul meu este templul Spiritului Sfânt, și orice putere a ființei mele va fi consacrată scopurilor demne“. — „Mărturii pentru Comunitate“. Vol. 7, pag. 64.

Mâna ocrotitoare a lui Dumnezeu

Chiar dela începutul lucrării noastre în insulele Seychelles, Dumnezeu a protejat de multe ori și în chip minunat lucrarea Sa și pe membrii noștri din această insulă. Am avut întâmplător ocazia de a raporta ceva despre progresul și dezvoltarea lucrării în aceste câmpuri îndepărtate. Cred că o experiență recentă pe care a făcut-o misionarul nostru, fratele L. D. Ignace, în părțile acelea, va fi cetită cu mult interes de către membrii din Diviziunea noastră.

Intr'o scrisoare cu data de 5 Aprilie, fratele Ignace scrie referitor la o experiență care arată în mod clar că Dumnezeu a protejat în mod special pe servul Său și lucrarea Sa: „In ultima Vinere, 30 Martie, o gloată de oameni din Victoria mă aștepta într'un loc sigur pe unde aveam să mă întorc acasă dela un sat depărtat unde ținusem lecturi biblice. Oamenii aceștia se adunaseră cu scopul hotărât de a mă omorî. Din fericire soția mea a auzit de acest complot și a făcut cererea ca să fie trimiși polițiști înaintea mea. Când am ajuns în locul acela, o gloată infuriată de aproape 4—500 de oameni strigau: ‚Omorîți-l, lăsați-ne să-l omorîm’. Cu toate acestea conspiratorii nu și-au adus la îndeplinire amenințarea lor.

„Odată scăpat cu viață am simțit pe deplin împlinirea făgăduinței care este dată în Psalmul 34: ‚Ingerul Domnului tăbărăște împrejurul celor ce se tem de El, și-i scapă de primejdie’. Eu mulțumesc Domnului pentru că mi-a salvat viața“.

Dela primirea acestei scrisori am mai primit și alte comunicări dela fratele Ignace în cari spune că în urma întâmplării despre care

a povestit în scrisoarea de mai înainte, a primit o declarație din partea guvernatorului prin care i se asigură ocrotirea. Secretarul guvernatorului scrie după cum urmează:

„Sunt însărcinat din partea guvernatorului să mă refer la scrisoarea mea din 6 Aprilie, 1934, ca răspuns al petiției Dvs. din 3 Aprilie, 1934, și să spun că regretatele întâmplări din 30 Martie a. c. la cari s'a făcut aluzie în această petiție, au primit o deplină și desăvârșită atenție din partea autorităților juridice și polițienești din Colonie, și drept rezultat un număr de treisprezece persoane, direct implicate în această chestiune au fost aduse în fața Curții Supreme, și fiind găsite vinovate, au suferit rigorile legii.

„Eu trebuie să vă aduc la cunoștință satisfacția excelenței Sale că vinovații au fost aduși în fața judecății, și să vă comunic reasigurarea sa că se va face orice lucru posibil pentru ca membrii Dvs. să poată rămâne în siguranță în această Colonie, fără teamă de a mai fi turburați în viitor“.

Reiese clar dintr'o experiență asemănătoare, că în timp ce dușmanul încearcă să împiedice și să distrugă progresul soliei Evangheliei, Dumnezeu nu îngăduie ca aceste forțe rele și distrugătoare să oprească înaintarea adevărului prezent. Fie ca Domnul să umple de servii și pe copiii Săi din acele insule cu curaj, credință și zel, așa ca prin mărturia lor și prin lucrarea lor pentru Domnul și alte suflete prețioase să poată fi câștigate pentru împărăția cea veșnică.

St. R.

Situația Departamentului: „Cercul Misionar“, pe trim. II. 1934

No. Curent	CONFERINȚA	GRUPE ACTIVE										RAPORT MISIONAR								
		No. membrilor	Membrii noi, rod al lucr. mis.	Ora mis. lunară	Imp. pe grupe	Câte?	Lect. bibl.	Medienă	Tablă	Colportaj	Totalul dăruirilor din trim.	No. membr. carti raport.	Lect. Bibl.	Vizite Misionare	Pers. aduse la adunări	Pers. nev. al.	Tratamente	Haine dăr.	Carti. rev. distribuite	Scris. mis.
1.	Muntenia Est	4.109	186	90	54	4	36	18	24	21	2.241	1.718	30.644	17.649	7.449	22.791	5.212	1.015	5.389	369
2.	Muntenia Est	2.095	52	48	25	4	26	22	21	5	—	1.201	10.117	3.643	2.520	5731	1.573	420	1.265	154
3.	Moldova Nord	2.121	41	49	16	4	17	5	16	8	—	1.649	15.058	7.795	2.052	10.997	2.202	213	873	196
4.	Moldova Sud	1.523	33	32	16	4	16	11	5	16	7.557	833	17.025	7.040	1.490	9.142	1.557	224	1.691	293
5.	Transilvania	2.912	71	86	79	4	89	42	26	76	1.500	1.571	18.864	6.720	2.821	3.948	1.831	527	2.790	220
6.	Banat—Crișana	1.502	27	23	14	4	14	3	2	7	2.481	951	7.095	3.011	864	955	775	169	519	151
Total:		14.262	410	328	204	4	198	101	94	133	13.779	7.923	98.803	45.858	17.196	53.564	13.150	2.568	12.527	1.383

Tabla de materii

asupra conținutului revistei „Curierul Misionar“, 1934.

No. 1 — Cuprins:

De Anul Nou.
Poporul lui Dumnezeu și apostazia.
Ziua de ispășire.
Câteva citate.
Hristos ca Educator.
Raportul Adunării Anuale a Conf. Moldova de Nord.
Schife grafice istorice.
Poziția unui cerc de tineri creștini.
Cronica școlii.
Lucrarea noastră de educație apreciată.
Cultul familiei.
Colecta tineretului.
Plantele noastre medicinale.
Pentru a fi câștigător de suflete.
Diverse.

No. 2 — Cuprins:

Pe valori.
Fiecare cămin un izvor de lumină.
„Salvarea casei tale“.
„Apel la consacrare“.
Datoriile părinților față de copii.
O scrisoare deschisă către Comunități.
Lucrarea lui Dumnezeu înainteașă.
Progres în lucrarea școlii de Sabat.
Lumea așteaptă dela noi.
Fiecare membru un evanghelist.
Spiritul criticii.
Diverse.

No. 3 — Cuprins:

Acum e ceasul al unsprezecilea.
Scopul săptămânii.
Spre o țintă mai înaltă.
Legea lui Dumnezeu.
Sanctuarul.
Revenirea lui Hristos.
Chemarea lui Dumnezeu către noi și copiii noștri.
O vieță mai îmbelșugată în cămin.
Pe urmele lui Isus.
Unirea în Comunitate și iubirea frățească.
Un urmaș al lui William Miller.
Diverse.

No. 4 — Cuprins:

Invățăturile istorice din trecut.
Isus ne cheamă la lupte noi.
Partea mea.
Rezultate mărețe prin Săptămâna Mare.
Vieța veșnică prin școala misionară.
Fratele J. C. Raft.
Adunarea generală a tineretului din Uniunea Rom.
Curs pentru instructorii de copii.
Studiile și examenele M. V. din Uniunea Română.
Diverse.

No. 5 — Cuprins:

Doar o carte.
A sosit vremea să ne schimbăm principiile și atitudinea?
Mărimea datoriei noastre.
Constantin Florescu.

Nimenea nu se îngrijește de sufletul meu.
Profețiile Scripturii.
Spiritul Profeției.
Tabloul examenelor M. V....
Adunarea generală....
Diverse.

No. 6 — Cuprins:

De ce este săptămâna de Abnegație.
Săptămâna de sacrificiu.
Abnegație.
Principiile Comunității noastre, — să le părăsim sau să le menținem?
Tineretul nostru și școala de Sabat.
Creșterea prin școala de Sabat.
Credința, pacea, asigurarea.
Legea lui Dumnezeu, și conștiința omului.
Diverse.

No. 7 — Cuprins:

Cel Veșnic privește la inimă.
Priveghere.
Principiile Comunității noastre, — să le părăsim sau să le menținem?
Redeșteptarea personală.
Martorii lui Isus.
Adevărul despre Sanctuar.
Atențiune.
Diverse.

No. 8 — Cuprins:

Educație pentru a fi de folos.
Găsește-ți sau crează-ți o cale.
Hristos, Invățătorul nostru.
Nu pleca nepregătit.
Ascultare și temeinicie.
Nevoia educației creștine.
Priveghere.
Departate de cele lumești.
Infrângerea egoismului.
Contăm pe tineri.
Toleranța.
Diverse.

No. 9 — Cuprins:

În trecut și azi.
„Timpul, poporul și lucrarea în profecie“.
Nevoile sunt mari.
„Compania de Toamnă un important mijloc în căștigarea sufletelor.“
Ascultarea profețiilor.
O lucrare măreață.
Departate de cele lumești.
Congresului Tineretului Advent.
Un rezumat asupra Congresului.
Cursuri pentru educatoarele de copii la Institutul Bilibic.
Vești din Madagascar.
Ceaiuri medicinale.
Diverse.

No. 10 — Cuprins:

Importanța și valoarea țintelor.
Țintele noastre în școala de Sabat.

Fiecare membru prezent.
Lucrarea personală față de fiecare ins.
Un cuvânt încurajator.
Tabloul M. V.
Colportorul ca evanghelist....
Căutătorii de aur....
„Dați-le voi să mănânce“.
Pionierii lui Dumnezeu.
Lucrarea unui tractat.
Solia pe insula Madagascar.
Diverse.

No. 11 — Cuprins:

Mamei mele.
Unde-i Ilie?
Tinte înalte ce pot fi ajunse.
Departe de cele lumești.
Convertirea copiilor.
Baza naturismului.
Producția tineretului din Macea.

Ținta ajunsă în Campania de Toamnă.
Opere de binefacere.
Inaugurări.
Bun venit
„Cu Dumnezeu înainte“.
Poezia clasei 1934.
Rămas bun.
Important....
Diverse.

No. 12 — Cuprins:

Către predicatorii și presbiterii Comunităților.
Apropierea sfârșitului.
Câmpul, solia și solul.
Secerișul este copt.
Căștigarea de suflete.
Sborul îngerului al treilea.
Religia în cămin.
Puterea Evangheliei.
Nurind fericita nădejde.

NECROLOG

Sora *Ioana Miu*, membră a Comunității Măgureni, din anul 1926, a fost chemată de Domnul la odihnă. Cu toată vârsta sa înaintată, căci avea 60 de ani, sora Ioana era foarte zeloasă în lucrarea Domnului, îndemnând pe toți să vină la Isus. Cu ocazia immormântării, deși era foarte frig, totuși o mulțime de lume a ascultat Cuvântul lui Dumnezeu. Sperăm că la a doua Sa venire Isus să învieze și pe această soră spre a lua parte în ceata celor drepti, împreună cu cei cari au luat parte la immormântarea sa.

Fetița *Rahela St. Voicu*, fetița fr. Stelian Voicu din Comunitatea Măgureni a adormit în Domnul. Deși mică, totuși ea iubea mult pe Domnul și se îngrijea ca să nu calce ziua Sa, îndemnând chiar și pe părinți când îi vedea cu treburile neterminate în preajma începerii zilei de odihnă. La învierea credincioșilor mântuiți sperăm să o vedem și pe ea.

Fratele *Ioan Olaru* din Comuna Brăești, județul Iași, membru al Comunității Iași, în etate de 82 ani, a fost chemat de Domnul la odihnă în ziua de 26 Iulie 1934 după o îndelungată suferință. În tot timpul cât a avut de suferit, el a răbdat durerile într'un chip demn, păstrând privirile mereu îndreptate spre Acel ce are cheile morții și ale mormântului, adormind în speranța că va avea parte de prima înviere a drepților. A îmbărbătat și mângâiat pe toți ai familiei, în deosebi pe soția lui care deseori plângea lângă patul lui, îndemnând-o să rămână statornică în credință până la sfârșit.

Fratele *Gh. Chesaru*, în etate de 53 ani, membru al Comunității Moreni, a fost chemat la odihnă pe ziua de 14 Iunie, 1934. Datorită credincioșiei și zelului său în lucrarea Domnului, i s'a incredintat ani de-a-rândul conducerea Comunității Moreni. Pentru Mântuitorul și lucrarea Lui el era dispus să facă orice sacrificiu, având ca țintă ca să adune cât mai multe suflete la picioarele Domnului Isus. Cu ocazia immormântării sale multe suflete au auzit solia cea minunată a mântuirii prin Isus.

Domnul să-i facă și acestui iubit frate parte de învierea celor drepti.

Al. Petrescu

Sora *Maria M. Dumitrescu*, membră a Comunității Ploești I, în etate de 19 ani, a fost chemată la odihnă de Domnul pe ziua de 28 Mai 1934. A iubit pe Domnul Hristos și Adevărul cu credincioșie, pregătindu-se pentru arătarea glorioasă a Mântuitorului pe norii cerului, și pentru dimineața învierii și a păcii. Nădejdea noastră vie este de a o vedea la Marea de Cristal și în fața tronului sfânt.

Ploești

Florea Mateescu

Fratele *Toader Rusnac* membru al Comunității Strunga din județul Roman, în etate de 70 ani, a fost chemat de Domnul la odihnă în ziua de 6 Octombrie 1934 după o scurtă suferință.

A fost un suflet credincios și a adormit în speranța că la glasul Domnului se va deștepta la prima înviere și va primi răsplata făgăduită de Domnul tuturor celor aleși și credincioși ai Săi.

Iași.

D. M. Făurescu

Sora *Sultana Cristea Suditu*, din Comunitatea Târgșoru-Nou, județul Prahova, a fost chemată de Domnul la odihnă pe ziua de 21 Septembrie, 1934.

A fost o soră bună și credincioasă, care cu toată vârsta sa înaintată de aproape 70 de ani, vizita adunările, dând un bun exemplu cu fapta și cu cuvântul celor mai tinere. Multă vreme, pe când nu era casă de rugăciuni în comuna sa, sora noastră nu pregeta să facă drumul până la Ploești de 8—9 km. de multe ori pe jos.

Acum ea se odihnește de ostenele ei, până la ziua de apoi când, sperăm ca sora să învieze la învierea cea dintâi.

Toate rudele, frații și cunoscuții au ținut să o conducă la locul de odihnă, regretând ducerea ei dintre cei vii.

T. Coconcea

Fetița *Elena* din Comunitatea Deschinge, în etate de 4 ani, a adormit în Domnul în ziua de 2 Octombrie, 1934. Cu ocazia immormântării, deși a avut loc spre seară, a luat parte o mulțime de lume, având ocazia de a auzi vestea cea minunată a soliei advente. Nădăjduim ca Domnul să-i facă parte de învierea celor drepti.

Sora *Ecaterina Ștefan Nicola*, membră a grupei Mănești, județul Prahova, a adormit în Domnul după o lungă și grea suferință în ziua de 8 Octombrie 1934 în vârstă de 63 ani.

Immormântarea a avut loc în ziua de 10 Octombrie. Timpul era foarte ploios dar cu toate acestea au însoțit-o până la locul de odihnă credincioșii noștri din Comunitățile vecine, precum și toate rudele din localitate și mulți cunoscuți.

Fratele Ștefan Nicola, soțul ei, rămâne în speranța cea vie de a o revedea la învierea celor drepți.

I. Mihailov

Fratele *Gheorghe Briceag*, botezat și primit de curând în Comunitatea Leova, Basarabia, a adormit în Domnul. Cu ocazia ultimei Sfinte Cine luată în Comunitate, fratele Briceag a rugat pe mama sa ca după moartea ei să lase moștenire misiunii curtea, grădina și casele unde locuiau ei, aceasta fiindcă fiind de curând venit la credință nu avusese ocazia să facă niciun sacrificiu sau vreo lucrare pentru Domnul.

După moartea fratelui, mama sa a cedat misiunii o cameră pentru loc de adunare, rămânând ca după moartea sa întreaga avere să treacă în posesia misiunii în scopul predicării Evangheliei.

Nădejdea tuturor este ca să ne întâlnim în împărăția cerurilor și cu acest iubit frate.

Băiețelul fratelui Ioan Teleagă, din Comunitatea Ceur-Mingiu, în etate de 1 an, a fost chemat la odihnă pe ziua de 25 Octombrie. Părinții îndurerăți, au însă nădejdea fermă că la revenirea lui Isus vor primi din partea Lui pe iubitul lor copilăș.

Romanesti

W. Reinheimer

Fratele *Iohanes Maier*, a fost chemat la odihnă pe ziua de 22 Octombrie 1934 după o lungă suferință. Faptele de credință de cari a dat dovadă în ultimul timp ne îndreptătesc a nădăjdui a-l revedea în împărăția cerurilor, împreună cu cei mântuiți.

Sora *Eliza Emanoil Saval*, în etate de 31 ani, membră a Comunității Viile-Noui, Constanța, a adormit în Domnul pe ziua de 19 Noembrie, 1934. Mulțimea care a luat parte la această immormântare a avut ocazia ca din predicile ținute de frații Eduard Seefried și Toma Dobre să audă făgăduințele cele mărețe rezervate tuturor copiilor credincioși lui Dumnezeu.

Fratele *Luchian Ioan*, membru al Comunității Botoșani, a fost chemat la odihnă de Domnul. Nădejdea cea vie pe care a nutrit-o în tot cursul vieții sale de credință, dând dovadă că vrea să urmeze pe Mântuitorul său iubit, lucrând pentru El, ne dă deplina încredințare că Isus, care i-a descoperit iubirea Sa cea mare îi va face parte și de învierea celor drepți cum și de bucuria sfinților.

N. Gheorghiu.

Fetița *Elisabeta Ghiță Ștefănescu*, fiica fr. Ștefănescu, membru al Comunității Dorobanți, în etate de 2 ani și 4 luni, a adormit în Domnul pe ziua de 6 Noembrie 1934.

Durerea părinților este mângăiată de făgăduințele cele sublime date de Isus, anume că la revenirea Sa va face bucuria nespuse de mare părinților dându-le în dar pe copiii lor.

V. Tolan

ANUNȚURI

Facem apel la frații cari ar avea nevoie de o fetiță, sau ar vrea să înfieze pe cineva, că în Comunitatea Deva se găsește o fetiță orfană, în etate de 6 ani. Mama ei, înainte de a închide ochii, ne-a rugat să avem grijă de fetița ei spre a o crește în mijlocul poporului lui Dumnezeu, pentru a rămâne o servă credincioasă Lui. Fetița este frumoasă, înțeleaptă și vioaie. Doritorii se vor adresa la: Ciocarul Petru, Deva, Str. Viilor No. 7.

Caut fată de serviciu, la familie modestă, 2 persoane și o fetiță de 7 ani, cu recomandaje din partea Comunității. Adresați: V. Grozea, Ștefan cel Mare No. 24. Ploești.

Frate tânăr în etate de 26 ani, cu armata făcută, caută loc de ucenic la frate cismar. Adresa la Ilie Timiș Gotan, Borșa, jud. Maramureș.

Cine știe unde este fratele Stancu Glonț, zis și Stancu Ionescu din Comuna Cornațel jud. Olt, membru al Comunității Topana, jud. Olt, este rugat a comunica la adresa: D. Paraschiv, Str. Egalității 32, Pitești.

Vă puteți procura cu preț de reclamă mai ieftin cu 20% acum decât în timpul verii, următoarele: Prese pentru faguri; centrifugă (extractor de

miere din faguri); gratii (separatorii pentru trântori); afumătorii; măști din sârmă; rulete pentru înșirnat faguri; sârmă specială în acest scop, și altele. Cereți prospect: Iosif Tonchevici, Str. Cuza-Vodă 175. Piatra Neamț.

„Prime măsuri și tratamente medicale“

este cartea atât de folositoare pentru oricine, deoarece în cele 160 pagini ale ei dă sfaturile bune cu privire la bolile cele mai obișnuite. Tipărită în a treia ediție, această carte este revăzută și mult adăugită. Prețul 40 lei. Procurați-o prin Cercul Misionar sau direct dela Editura „Cuvântul Evangheliei“, Str. Mitropolitul Ghenadie Petrescu 116. — București.

„Curierul Misionar“.

Foaie lunară.

Red. responsabil: V. FLORESCU

Prețul acestui număr Lei 8. Abon. pe un an Lei 100

Red. și Admin. Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116
București IV.